

autentikus kultúra sokszínűségét mutatta be, hanem saját munkáin keresztül kifejezte rokoni együttérzését és vonzódását az indiánokhoz. 2008-ban és 2009-ben Kanadából hazalátogatása során, elérkezettnek látta a pillanatot, hogy az észak-amerikai indiánok (préri-indiánok) kultúrájával és szokásaival megismertesse a magyar közönséget. Mivel évekig a közelükben élt, elvegyült közöttük, rendezvényeikre járt, megfigyelte és tanulmányozta kultúrájukat, nagyon sokat tud róluk. Célja azonban mégis az, hogy archaikus, romokban álló kultúrájuk elemeit rekonstruálva elsősorban zeneileg is felhangolt művein keresztül tolmácsolja a világ felé. És még valami: Fujkin észlelte, hogy az indiánok sorsa hasonlít a kisebbségi sorban élő magyarokéhoz: legyőzött kisebbségként, a szétcincált közösségű, *megűrt népek módján élnek*. A kisebbségiek hányatott sorsában, hátrányos helyzetében. A természeti népek archaikus kultúráját keresők kétségbe-

esetten kapaszkodnak múltjukba: az indiánok életformája és életfilozófiája a miénktől sokban eltér ugyan, ám az elmúlt évszázadban tragikus és traumatikus élményekben részesültek... Így életérzésükben a mai indiánok nagyon is közel állnak hozzánk.

Fujkin eddig megtartott előadásaival, Magyarországon és a Délvidéken is, számos, a romantikus hőskort idéző, és a fehér emberek köreiben sokadszorra csökönnyösen visszatérő tévhitet oszlatott el az indiánokról szóló előadásokkal. A még élő indián kolóniák mai valós helyzetét és szerepét egyaránt láttatni akarja. Robbie Robertson hagyományos indián alapokból táplálkozó rockzenéjével és saját festménysorozatának élményvilágával, ikonszerű képeinek levetítésével ajándékozza meg a közönséget. Így elsősorban önmagát mutatja meg: művészetében, festményeinek értelmezésével hűen tolmácsolja az indián kultúrát. Saját művészi gondolatvilágával.

Péter László

Indián

(Fujkin Istvánnak / Kék Bagolynak)

*Jó napot, indián! Jó nap ez már a halálra?
Úszik a szél a levegőben. (Gondolj a múltra, s a
mára.)*

*Egyszer azt mondtad, hogy a halálra mindig is jó
kilátásaink voltak.*

*És a kilátás: puszta kiáltás a csendbe. (A jelen é,
vagy a múlt é?)*

*Lehetek bárha: látó, orvosságos ember, varázsló,
vagy patikus!*

(Itt már csak a meghalás technikája a problematikus)

Könnyen lehetnék mégis, már a múlté...

Súlya-tollú festőtötem, kékmadár –

Álom-látó, indiánnak elszegődve már!

*Mára megint, újra állunk, mint a cövek - ott, meg
itt is -*

*A Nagy Víz partján. S képzeletben a kiskuvikkal
Elrévedvén a Nagy Medvén... Egyre, sűrűn, na-
gyon gyakran...*

*Állunk - pengén! Kifeszített szárnyainkkal, az ab-
lakban.*

Mi a jövő? Ennyi tán.

Hogy jelöljük meg az utunk, ha még tovább futunk.